

ιπποτικώτερον νὰ τὴν κτυπήσω ἀπαξ̄ διὰ παντὸς δὲ! ἐνὸς τῶν κτυπημάτων ἔκεινων, ὅτινα προξενοῦσι μέγιστον κακὸν πρὸς στιγμὴν, ἀλλ' ἔξι ών δύναται τις νὰ θεραπευθῇ, παρὰ νὰ τῇ ἐπαναλεμβάνω καθημερινῶς κτυπήματα ὅτινα πληγώνουσιν ἀνιάτως;

Ναὶ, ἔξηκολούθησε πλησιάζων τὴν Ἐλένην, ἡτις ἐμάντευσε σχεδὸν ποῦ θὰ κατέληγεν ὁ Μαυρίκιος, καὶ τὸν παρετήρει μετ' ἀγωνίας, πλειστάκις ἥρωτησα ἐμαυτόν, σήμερον δὲν ἔχω ἀνάγκην πλέον νὰ τὸν ἐρωτήσω... διότι εἶναι βέβαιον πλέον ὅτι μοὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ ζήσω μακράν σου, διὰ τοῦτο ἀναχωρῶ μαζὸν σου!

— Ν' ἀναχωρήσῃς μαζὸν μου! ἀνέκραξεν αὐτὴ! Ἀληθῶς τὸ σκέπτεσαι; Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι παραφροσύνη!

— Παραφροσύνη! ὁ! ὅχι! ἐπανέλαβεν ἔκεινος σταθερῶς καὶ λαμβάνων τὰς χεῖρας τῆς Ἐλένης. Ἡ παραφροσύνη θὰ συνιστατο νὰ κατοδικασθῶμεν καὶ οἱ τρεῖς εἰς ζωὴν ἀφόρητον, νὰ θυσιασθῆς, νὰ θυσιασθῶ κ' ἔγῳ δὲδος, χωρὶς ἡ θυσία μας νὰ δυνηθῇ νὰ τὴν σώσῃ... Διότι, μᾶς εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ ἀγαπώμεθα πλέον· δὲν θὰ ὑπέφερε δὲ ἐκείνη μεγάλως βλέπουσα ήμας ἀγαπωμένους; ...

— "Ἐλαβα τὴν ἀπόφασίν μου, θὰ τῇ ἀφήσω τὸ δομόκα μου, τὴν περιουσίαν μου, δὲν κόσμος συμπαθῶν αὐτὴ ἐπὶ τῇ ἔγκαταλείψει μου, θὰ τὴν πειθαράλη διὰ τοῦ σεβασμοῦ της. Ὁλίγιστοι γάμοι διαλύονται τόσον ἐπωφελῶς διὰ τὴν γυναικία".

Ο ἐνθουσιασμὸς τοῦ Μαυρίκιου εἶχε νικήσει ὀλίγον τὴν Ἐλένην· ἀλλ' αἱ τελευταῖαι λέξεις, ἀς οὗτος προσέφερε, τὴν ἔκαμον νὰ συνέλθῃ, καὶ ἐπανέλαβε διὰ γλυκύτητος καὶ λύπης συγχρόνως:

— Καὶ δὲδοκός μου γάμος ὠσαύτως, Μαυρίκιε, διελύθη ἐπωφελῶς δὲ ἐμέ. Ἐν τούτοις, πίστευσέ με, μὴ ἐπιθαλλῆς εἰς τὴν σύζυγόν σου τὴν τύχην, ἡτις μοὶ ἐπεβλήθη μὴ τὴν ἔκθετης, νέαν ἀκόμη, πληγωμένην ἐκ τῆς ἔγκαταλείψεως σου, νὰ συναντήσῃ ἐπὶ τοῦ δρόμου της τὰς τόσῳ δελεαστικὰς παρηγορίας, ἀς ἔγῳ συνήντησα. Τάχιον ἦ βράδιον αἱ παρηγορίαι αὐταὶ θὰ τῇ λείψωσι, καὶ θὰ διάγῃ βίον ἀθλιότατον, δὲν ἀδύνατον εὐαίσθητος γυνὴ νὰ ὑποφέρῃ, τὸν καταστρέψει διὰ τοῦ θανάτου... ἦ διὰ τῆς φυγῆς.

— "Εστω! ἀνέκραξεν ὁ Μαυρίκιος, διὰ τῆς φυγῆς... μετ' ἐκείνου, ὅστις γονυπετής σοὶ ζητεῖ συγγνώμην, καὶ πρὸς ἔξιλέωσιν τῶν σφαλμάτων του, θέλει νὰ σοὶ ἀφιερώσῃ ὅλην τὴν ζωὴν του.

Εἶχε γονυπετήσει πρὸ τῆς Ἐλένης, ἐκράτει τὰς χεῖράς της καὶ κατησπάζετο αὐτὰς.

Ἐκείνη τὸν παρετήρει μηδὲν λέγουσα. Ἐπειθύμει μεγάλως διὰ τελευταίαν φορὰν νὰ τὸν χρωτάσῃ καλά, νὰ πιστεύσῃ ὅτι εἶναι ευτυχής, νὰ ζήσῃ ἐν τῷ παρόντι, νὰ λησμονήσῃ τὸ μέλλον.

[Ἔπειτα τὸ τέλος.]

II.

Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ BONE

Μυθιστορία ΕΚΤΟΡΟΣ ΜΑΔΩ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Ή μήτηρ της ἦτο διακεκριμένη ἡθοποίος εὐδοκιμήσασα πολὺ εἰς τὸ θέατρον. Τοῦτο δέντης δὲν καταστρέψει τὴν καλλονὴν τῆς θυγατρός, οὐδὲ τὰς ἀρετὰς της, οὐδὲ τὰς διακοσίας χιλιάδας φράγκα της. Ἡ μήτηρ, ἡ ὑποία λατρεύει τὴν θυγατέρα της, δὲν θὰ τὴν βλέπῃ εἰμὴ ὅταν δὲ σύζυγος τὸ ἐπιτρέπῃ.

— Αὐτὴ συνέλαβε τὴν ιδέαν τῆς κωμωδίας ταύτης;

— Κωμῳδίας! Ποίας κωμῳδίας;

— Αὔτης, τὴν δηοίαν ἥλθετε νὰ παιξετε εἰς ἐμὲ ὅμιλοις μοι περὶ κληρονομίας μηδέποτε ὑπαρξάσης διὰ νὰ διεγείρητε τὴν ἐπιθυμίαν μου πρὸς τὸν πλοῦτον καὶ διὰ νὰ μὲ πείσητε νὰ μὲ δικείσητε χρήματα, καὶ τοιουτορόπως νὰ μὲ δέσητε. Κωμῳδίαν παιζετε καὶ τώρα προσφέροντές μου γάμον, τὸν δηοῖον νομίζετε ὅτι θὰ δεχθῶ.

— 'Αλλ' ἀγαπητὲ κύριε.

— "Εξελθε ἐπ' ἐδῶ, ἀθλιε. Εἰς ἔκεινους δὲ ἐν τῶν δομίων σου, οἱ δηοίοι θὰ σοὶ διηγηθοῦν ὅτι διὰ τῶν πρακτορέων των ἐνύμφευσαν γάλλους ἀξιωματικούς μετὰ νυμφῶν ἀθλίων οἷα ἡ ἴδική σου, εἰπὲ ὅτι ἀπήντησες ἔνα ὅστις σὲ ἔξεδιώξει διὰ λακτισμάτων. Φύγε!"

Κατησχυμένος δὲ Καφιέ ἔξηλθεν ὡς τάχος.

E'

"Οταν δὲδος τῶν ἐσπευσμένων βημάτων τοῦ Καφιέ δὲν ἥκουετο πλέον ἐν τῇ κλίμακι, ἡ Βονέ ἐναντίον ἔαυτοῦ ἐστρέψει τὴν ὄργην του.

Δὲν ἥδυνατο νὰ ἦ μαλλον ἀδέξιος, εὐπιστος καὶ ἀφρων, ὅσον ἐφάνη ἐν τῇ περιπτώσει ταύτη.

"Ἄν μη εἶχεν εἴπει τι εἰς οὐδένα, θὰ ἦτο δηπωσοῦν εὐχαριστημένος, ἀλλ' ἦδη καθίστατο γελοῖος ἀκριβῶς εἰς ἔκεινην, ἦς ἡ κρίσις ἐνδιέφερεν αὐτὸν σπουδαῖως.

Τι θὰ ἐσκέπτετο περὶ αὐτοῦ ἡ Ιουλιανή, διτεν θὰ ὑπεχρεοῦτο νὰ τῇ διηγηθῇ τὸ τέλος τῆς ιστορίας ταύτης, ὡς εἶχε διηγηθῇ αὐτῷ τὴν ἀρχήν;

Βεβαίως ἥδυνατο ἀποσιωπῶν τὴν ἐπισκεψιν τοῦ Καφιέ νὰ παρατείνῃ τὴν καταστασιν, ἵνη ἐπλασεν ἡ ἐκμυστήρευσίς του. Θὰ ἔξηκολούθει νὰ βλέπῃ τὴν Ιουλιανὴν τρυφερῶς μείδιωσαν αὐτῷ. Πλὴν θάσσον ἦ βράδιον θὰ ἔγινετο γνωστή ἡ ἀλήθεια.

"Ἐδει λοιπὸν νὰ ἔξομολογηθῇ τὴν ἀλήθειαν. Ἀποκρύπτων αὐτήν, ἡτο ἀνάξιος καὶ διὰ τὴν Ιουλιανὴν καὶ δι' αὐτόν. Ἀλλ' ἐπὶ τῇ σκέψει ταύτη ἐδειλίασε καὶ κατέφυγεν εἰς μέσον, εἰς ὃ καταφεύγουσιν οἱ περιόδεις καὶ κατησχυμένοι: θὰ ἔγραφε. Ἀκριβῶς δὲ συνάδελφός του Σολέ, προσκεκολημένος εἰς τὴν ἐπιθεώρησιν, εἶχε πληγωθῇ εἰς τὸν πόδα. Θ' ἀντικαθίστα αὐτόν, οὕτω δὲ

θὰ εὔρισκεν εὐκαιρίαν νὰ ἀπέλθῃ ἐκ Φεγιάδης ἐπὶ τινας ἡμέρας, καὶ πρόφασιν διὰ νὰ γράψῃ. "Ἐσπευσεν ἀμέσως παρὰ τῷ Σολέ, ὅστις οἰκούρει. Τὰ τῆς ὑποθέσεως ταύτης ἔκανόνισε μετ' αὐτοῦ, μεθ' ὃ ἐπανελθὼν οἴκοι εἶγραψε τὴν ἔξης ἐπιστολήν:

«Δεσποινίς,

«Λυποῦμαι μὴ δυνάμενος νὰ παραστῶ αὔριον εἰς τὴν συναστροφήν σας. Ἀντικαθίστω τὸν συνάδελφόν μου Σολέ ἀσθενοῦντα καὶ ἀναχωρῶ διὰ τὸ στρατόπεδον. Ὁ ἀνθρωπὸς, ὅστις μοὶ εἶχεν ὅμιλήσει περὶ τῆς κληρονομίας ἔκεινης... τῆς ἀπιθάνου, ἐπανῆλθε καὶ μοὶ ἀνήγγειλεν ὅτι οὐδὲν ἐπ' αὐτῆς ἔχω δικαίωμα. Ἰδού λοιπὸν τὰ γλυκύτερα ὄνειρά μου διαλυόμενα: δὲν μοὶ ὑπολείπεται εἰμὴ ἀνάμνησις, ἡτις τοῦ λοιποῦ θὰ πληροῖ τὴν ζωὴν μου.

»Σάξ παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε, δεσποινίς, ἔκφρασιν ἀναλλοιώτου ἀφεισώσεως.

»ΕΡΡΙΚΟΣ BONE».

Τὴν πρωίαν τῆς ἐπιούσης, περὶ τὴν ὄγδόνην ὥραν, μετέβαινεν εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμόν, ἵνα ἀναχωρήσῃ, ὅπε συνήντησε τὴν κυρίαν Κόλλας, ἡτις μακρόθεν ἀπήνθυνεν αὐτῷ τὸν λόγον.

— Ποῦ πηγαίνετε, κύριε Βονέ;

— Εἰς Δέξ.

— Καὶ ἔγῳ ἐπίσης: τί σύμπτωσις: θὰ μὲ βοηθήσητε νὰ τακτοποιήσω τὰς ἀποσκευάς μου.

Καὶ διὰ τῆς συνήθους αὐτῷ μακρηγορίας διηγήθη αὐτῷ ὅτι ηθελε νὰ προξενήσῃ εἰς τινας φίλους κατοικοῦντας εἰς τὰ πέριξ τοῦ Δέξ, τὴν ἐκπληξιν νὰ προγευματίσῃ μετ' αὐτῶν. Οι φίλοι οὗτοι ἦσαν ἀξιόλογοι ἀνθρώποι: πλὴν δὲν εὔρισκε τις παρ' αὐτοῖς τί νὰ φάγη διὰ τοῦτο ἐκόμιζεν αὐτοῖς δὲ, τι ἔχειαζετο ἵνα μὴ ἀποθάνῃ τῆς πείνης ταῦτα δὲ περιεῖχον αἱ ἀποσκευαὶ της: ἐν πεπόνιον, ζῶσσας γαρίδας, ἐν ἀγγούριον ἐνὸς μέτρου μήκους, μίαν φιλήνη ρακής καὶ ἀφθονα δαμάσκηνα.

— Εἰμαι τυχηρὰ ποῦ σᾶς συναντῶ, ἀλλας θὰ εὔρισκόμην εἰς ἀμηχανίαν.

Ο Βονέ δέντης εὐρέθη ἀληθῶς ἐν μεγάλῃ ἀμηχανίᾳ, ὅπε ἔδωκεν αὐτῷ ὑπὸ μάλης, τὸ ἀγγούριον εἰς τὰς χεῖρας δὲ τὸ πεπόνιον καὶ τὰ λοιπὰ εἶδη.

Ἐδέσησε ν' ἀνέλθῃ ἐν τῷ αὐτῷ μετ' ἐκείνης διαιμερίσματι. "Ἐπιδὴ δὲ" ἐμειναν μόνοι εἰν αὐτῷ ἡ κυρία Κόλλας ἡδυνήθη νὰ διμιλήσῃ ἔλευθέρως:

— Πῶς εὔρισκετε τὴν Αννέταν; ἥρωτησεν αὐτόν.

— Θελκτικωτάτην, ἀπήντησεν δὲ Βονέ ἐκπλαγεῖς διὰ τὸ ἐρώτημα.

— Δὲν λέγω ὅχι: ἀλλ' δὲν παρετηρήσατε καρμίαν μεταβολὴν εἰς αὐτήν;

— Καθόλου.

— Τότε λοιπὸν δὲν βλέπετε δὲν παρετηρήσατε πόσον εἶναι ωχρά, πόσον φαίνεται καταβεβλημένη καὶ ποίαν μεταβολὴν ὑπέστη τὴν φυσιογνωμία της... ἔχασε τὸ ἀνθρόπον χρῶμα τῶν παρειῶν της. Οὐδέποτε λέγω εἰμὴ ἔκεινο, τὸ διόποιον γνωρίζω. "Ἐπειτα φαίνεται σκυθρωπή, ἔμφροντις: δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἶναι κανεὶς ἀστρονόμος διὰ νὰ

